Misiunile submarinului DOX

140

Tigrul verde

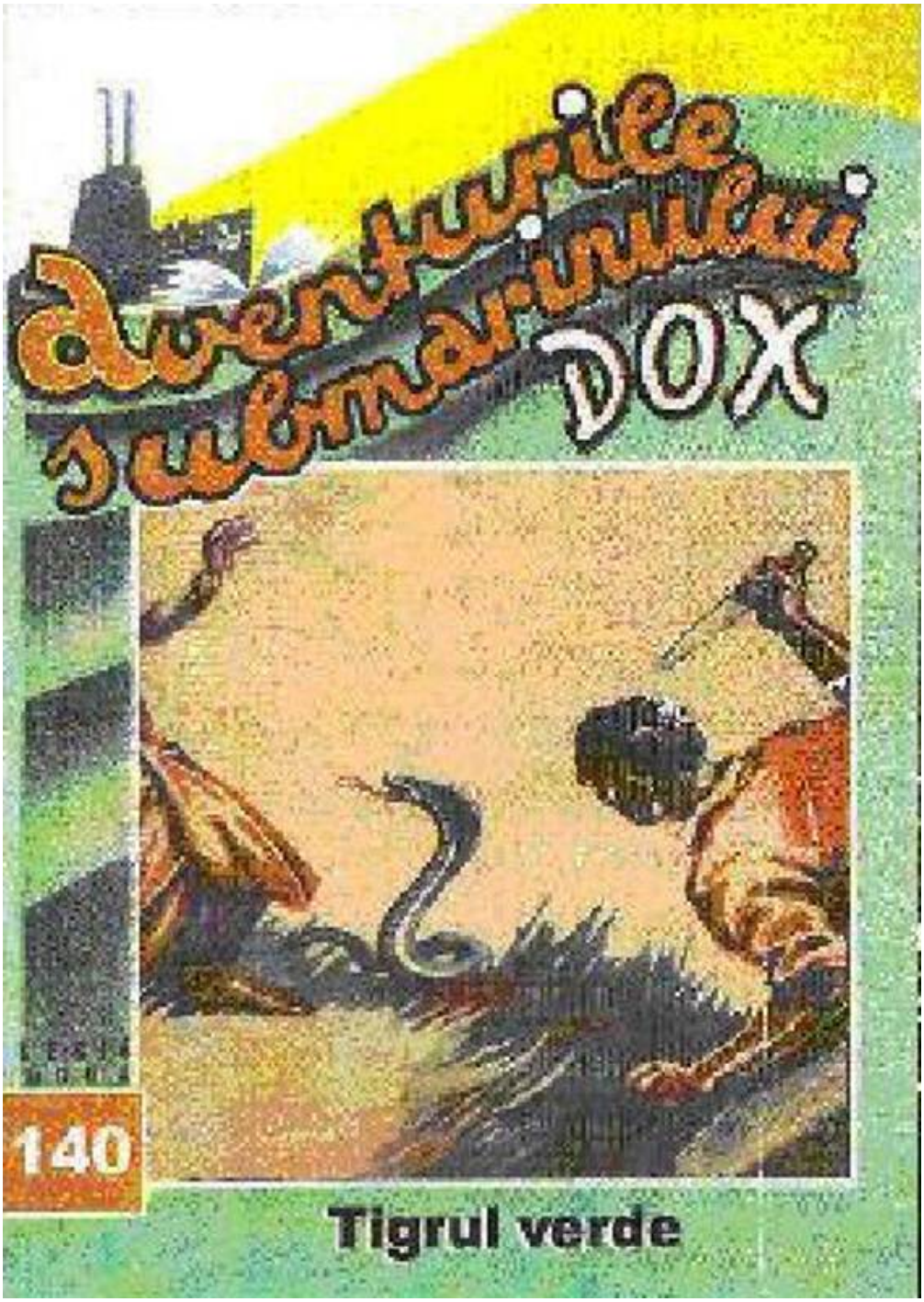
Aventurile submarinului DOX
140
Tigrul verde

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 140

TIGRUL VERDE

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O FIARĂ MISTERIOASĂ.

— UN PUFĂIT UŞOR ne face să ne oprim locului – începu doctorul Bertram – şi să smulgem repede revolverele de la brâu în vreme ce Pongo ridică fulgerător cuţitu-i enorm de rechini.

La cel mult zece metrii în faţa noastră se afla un tigru şi după pufăitul lui părea foarte întărâtat. Era de aşteptat să ne atace.

În Kegalla, unde venisem din Colombo, părăsisem calea ferată, ca să cutreierăm pe jos minunatele văi, până la munţi.

Străbătuserăm una din acele poteci lungi, înguste şi acoperite cu vegetaţie, care duceau de pe colinele împădurite până în văile acestea. La dreapta şi la stânga potecii era desiş de nepătruns şi pufăitul furios al tigrului se auzise dinspre partea dreaptă.

Ploile dese adânciseră poteca în pământ, astfel că ne aflam într-un fel de şanţ. Cele două laturi se ridicau la vreun metru şi jumătate în sus, aşa că ne găseam într-o situaţie cât se poate de neprielnică nouă.

Fiara întărâtată urma să ne atace, probabil, de sus şi dacă tigrul s-ar afla în săritură, nici împuşcăturile noastre nu l-ar fi putut împiedeca. Chiar rănit de moarte, ar cădea în trecătoare şi în lupta cu moartea ne-ar mai putea sfâşia.

Iarăşi se auzi pufăitul, de data asta chiar pe marginea desişului. Fiara trebuia să ne şi fi mirosit. Nu mai era timp să ne luăm puştile de pe umăr – trebuia să pornim la luptă cu revolverele.

Deodată, lângă şi deasupra noastră se stârni o larmă grozavă. Se părea că tigrul se încăierase cu un altul, caci puteam deosebi lămurit pufăitul furios al acestor două fiare.

Dar cei dintâi pe care-l auzisem părea să fie cu mult mai mare şi mai puternic ca potrivnicul său, căci lupta dăinui numai câteva minute apoi se auzi un horcăit de moarte. Acum trebuia să fim pregătiţi pentru atacul fiarei înfuriate.

În vremea încăierării dintre cei doi tigri avusesem timp să ne luam puştile de pe umăr. Domnea o linişte de mormânt. Cu siguranţă că tigrul învingător ne iscodea din frunzişul desişului, ca să prindă cel mal bun prilej pentru a se arunca asupra noastră.

În vremea asta ne puserăm armele la punct şi le îndreptarăm asupra tufei îndărătul căreia avusese loc lupta dintre cele două fiare. Tocmai mă gândeam dacă n-ar fi bine să tragem un foc între crengi, ca să îndemnăm animalul la

atac, când auzirăm ceva mai departe un zgomot slab, un foşnet în frunziş. Apoi la cel mult zece metri de noi tigrul se ivi pe potecă, privi o clipă îndărăt, ca şi cum ar chibzui dacă să ne atace, după aceea însă dispăru cu o săritură spre stânga potecii, în desişul încâlcit.

În clipa aceasta l-am fi putut împuşca, dar trebuie să mărturisesc că eram cu desăvârşite uluit. Şi cu Marian şi Pongo se petrecea acelaşi lucru, după cum îmi spuseră mai târziu.

Căci uriaşul tigru era… verde! Tot trupul său, afară de o fâşie de pe pântece, avea o culoare deschisă galben-verde.

— Mariane, ai văzut? izbutii să-l întreb pe prietenul meu, după câteva clipe.

— Da, e ciudat de tot. Şi nu ţi s-a părut şi ţie ca şi cum ar fi şuierat cineva?

— O fi fost o pasăre – răspunsei – dar ia spune, cum îţi explici această culoare ciudat a tigrului?

— De, trebuie să mărturisesc că nu-s în măsură să dau vreo lămurire – zise Marian – ciudat, abia am pus piciorul pe pământul Indiei că şi încep minunăţiile! Un tigru verde – iată ceva nou! Haide să vedem dacă îi putem lua urma.

— Stai puţin, Mariane! Să-l vedem mai întâi pe celălalt, căci e foarte interesant cum ăsta verdele de aici l-a ucis pe potrivnicul său.

— Da, ai dreptate – încuviinţă Marian – dar să fim cu mare băgare de seamă.

Pongo începu să croiască un drum prin desiş şi după câteva minute era la locul unde fusese încăierarea dintre cele două fiare.

Lângă un tufiş zăcea un trup mic, galben, sfâşiat în bucăţi. Era un ghepard, unul din acei ciudaţi leoparzi de vânătoare, ceva între pisică şi câine.

Era uimitor că se putuse împotrivi atât timp puterii şi sălbătăciunii unui tigru, care era aproape de două ori mai mare ca el.

Eram peste măsură de mirat de întâlnirea cu animalul acesta în pădurile Ceylon-ului. Gheparzii asiatici trăiesc de obicei mai la Nord, în stepe, unde antilopele şi cerbii le servesc de hrană.

Marian privi şi el gânditor la hoitul ghepardului şi zise:

— Nu poate decât să fi fost adus de cineva aici, cu siguranţa că vreun locuitor ai insulei l-a ţinut ca o curiozitate. Păcat de el!

Avea dreptate. Gheparzii se domesticesc uşor. Câci au multe din însuşirile câinelui.

Tocmai când ne pregăteam să ne întoarcem se stârni zgomot În desiş, apoi crengile unei tufe se mişcară şi, încetişor, se ivi un alt ghepard.

Ne aruncă doar o privire scurtă, după care se apropiă de cadavrul camaradului său. Îl adulmecă şi scoase un schelălăit dureros.

Apoi mirosi locul luptei, găsi, probabil, urma misteriosului tigru verde şi în aceiaşi clipă fiinţa lui se schimbă cu totul. Pârul de pe ceafă se zburli, ochii i se holbară şi scoase un pufăit mânios.

Se părea că vrea să se ia pe urma tigrului, dar se înapoia iarăşi la hoitul ghepardului şi-l mai adulmecă odată, scoţând din nou schelălăitul acela dureros.

Marian îi chemă şi animalul veni într-adevăr spre noi. Şi când părăsirăm desişul, coborând pe poteca îngustă, ne urmă ca un câine credincios.

— Am găsit, care va să zică, un nou însoţitor – zise prietenul meu, râzând – de mult îmi doream eu un câine care să ne întovărăşească. În loc de câine, avem un ghepard; puţini oameni se pot lăuda cu asta.

— Numai de-ar rămâne la noi – zisei eu – căci se pare că stăpânu-său e undeva pe aproape. Ah, uite că vine cineva!

La o cotitură a potecii se ivise un european. Zărind ghepardul, care o luase înainte, el smulse puşca de pe umăr, dar înainte să-i putem striga să nu tragă, el şi izbucni în râs şi lăsă arma în jos.

— Ce, un ghepard? făcu dânsul, mirat:

Apoi ne zări şi imediat îşi duse mâna la revolverul pe care-l avea, alături de cuţit, în brâu.

— Lasă arma la locul ei, suntem nişte călători paşnici! îi strigă prietenul meu.

Dar străinul nu-şi dezlipi mâna de pe revolver, până furăm aproape de el. Atunci ne privi cercetător cu ochii-i mari, negri, dădu din cap mulţumii şi lăsă mâna de pe armă:

— Păreţi oameni de treabă, domnilor – zise el cu glas simpatic – cu toate astea trebuie să vă rog să-mi arătaţi permisul de purtat armă.

Marian îi întinse permisul pe care-l căpătasem în Colombo. Străinul îl cercetă, apoi se înclină şi zise:

— Mă bucur că am prilejul să va cunosc, domnilor. Am auzit multe despre dv. Îmi daţi voie să mă prezint: James Fox, Inspector-detectiv din Colombo.

Strânserăm mâna simpaticului poliţist, apoi el întrebă mai departe:

— Îngăduiţi-mi să vă întreb dacă aţi venit încoace cu un anumit scop?

Părea să aştepte răspunsul cu multa încordare. Când însă Marian îi zise că vroiam să străbatem insula, Fox rămase dezamăgit. Arătă apoi spre ghepard şi întrebă:

— Cum aţi ajuns să puneţi mâna pe acest animal rar, domnilor?

— S-a alăturat de noi în desiş – povesti prietenul meu – tovarăşul său a fost sfâşiat de un tigru ciudat.

Fox tresări, apoi întrebă repede:

— De ce era ciudat tigrul, domnule Farrow?

— Te rog să nu râzi – spuse Marian – dar tigrul acela era… verde.

— Ah….

Era o satisfacţie nespusă în această exclamaţie şi inspectorul zise cu bucurie:

— Atunci înseamnă că simt pe urma cea bună, pentru că domnilor, aflaţi că urmăresc acest tigru verde.

Şovăi câteva clipe, apoi adăugă:

— Din păcate nu va pot povesti mai mult în privinţa aceasta, căci la mijloc e o taină în legătură cu politica, probabil. Asta înseamnă că ne vom mai revedea. Bineînţeles dacă voi supravieţui luptei cu tigrul.

Tăcu o clipă, pe urmă întrebă:

— Unde l-aţi întâlnit?

— La vreo cincizeci de metri de aici – răspunse Marian – venea din partea dreaptă a desişului şi a dispărut spre stânga. Cu siguranţă că vei da de urmele sale.

— Vă mulţumesc, domnilor şi nădăjduiesc că ne vom revedea. Mergând înainte pe poteca asta, ajungeţi în aşa zisa „Vale unde pluteşte umbra morţii”, cum o numim noi. Acolo bântuie malaria şi ucide încet dar sigur pe locuitori. Fiţi cu băgare de seamă şi aveţi grijă să luaţi regulat chinină. Mergeţi cu bine, domnilor!

Ne strânse mâinile şi porni repede pe poteca. În curând se făcu nevăzut în pădure.

— Ciudat! făcu Marian. Misterios era tigrul acela verde, dar tot atât de misterioasa pare să fie afacerea asta, cu care e în legătură. În sfârşit, să ne vedem de drum spre „valea morţii”! Ăsta e un nume care făgăduieşte mult. Merserăm liniştiţi înainte pe poteca în jos. O vale întinsă de un verde-deschis se făcea înaintea noastră. Erau câmpii de orez, care în parte sunt ţinuturi mlăştinoase naturale şi nu e nevoie să fie irigate.

Coborârăm tot mai în vale. Ghepardul sărea înainte, coti deodată brusc spre stânga şi se făcu nevăzut. Când ajunserăm la locul acela zărirăm o căsuţă de lemn, aşezată în mijlocul unei livezi.

Făcea o impresie cât se poate de frumoasă; ocolirăm tufa, sclipind în culori aurii, ce înflorea în faţa intrării şi pătrunserăm în casă. Dar nu găsirăm pe nimeni acolo.

Pereţii lipiţi cu lut, lucrurile casnice, rogojinile, totul era plin de ţânţari, care poartă în trompele lor grozavii microbi ai malariei. Ghepardul se aşezase în voie într-un ungher al casei şi se uita la noi cu o privire adormita.

— Trebuie să căutăm pe proprietarul casei – zise Marian – şi să-l vestim de moartea celuilalt ghepard. O fi la ogorul lui de orez.

Merserăm mai departe în jos pe potecă. Trecurăm printr-un crâng cu banane, apoi se ivi în faţa noastră plantaţia întinsa de orez.

În clipa următoare Pongo scoase o exclamaţie de uimire, apoi trase cuţitul, din brâu şi sări înainte.

Ne aflam în faţa unui arbust mare; sărirăm şi noi înainte şi văzurăm o privelişte ciudată. Un tamil, care era de recunoscut după păru-i strălucitor, împletit în coc la ceafa şi după veştmântu-i alb, care lăsa dezgolit unul din umeri, stătea nemişcat, încremenit, cu chipul schimonosit de spaimă, în faţa unei cobra uriaşe, care se ridicase la picioarele sale şi se pregătea să-l înşface.

Atunci interveni Pongo care se apropiase până la câţiva paşi. Îşi repezi braţul cu cuţitul şi nimeri şarpele sub cap; îi străpunse ceafa şi beregata şi prin puterea loviturii zvârli târâtoarea cât colo (Vezi ilustraţia de pe copertă). Şarpele se mai zvârcoli câtva timp, apoi rămase nemişcat.

Pongo zâmbi către tamil, scoase cuţitul din trupul cobrei, îl şterse în iarbă, apoi îl puse înapoi în brâu. Afacerea era încheiată pentru el.

Tamilul, însă, îi privi recunoscător, îi întinse mâna şi îndrugă câteva cuvinte pe limba lui. Pongo zâmbi iarăşi, pe urmă veni îndărăt la noi şi se aşeză în spatele nostru.

Străinul se apropiă acum agale la noi, se opri la doi paşi, ne iscodi cu privirea câteva clipe, apoi se înclină.

— Domnilor, tovarăşul dv. mi-a salvat viaţa – spune într-o englezească fără cusur – v-aş putea arata recunoştinţa mea într-un fel oarecare? Vreţi cumva să străbateţi Lanka (astfel lumesc băştinaşii Ceylon-ul) spre răsărit? Eu mă numesc Sena şi ale mele sunt câmpiile cât vedeţi cu ochii.

Se cunoştea că amilul acesta avea o creştere bună şi deoarece presupuneam că el ne-ar putea fi de folos, ne prezentarăm şi noi, iar Marian zise:

— Ai ghicit, domnule Sena, vrem să străbatem Ceylon-ul spre răsărit şi să facem cunoştinţă cu moravurile şi felul de viaţă ai locuitorilor.

— Asta mă bucură – răspunse Tamilul – şi văd că nu sunteţi englezi. De, Anglia e stăpână peste Lanka, tot aşa cum au fost şi strămoşii mei adesea, în vremuri de mult apuse.

— Da – încuviinţă Marian – tamili au stăpânit adesea insula şi s-au întors mereu după ce cingalezii i-au alungat.

— Foarte adevărat, domnule Farrow – zise Sena, cu ochi strălucitori – şi vă pot spune doar atât, că istoria insulei noastre o să se mai schimbe odată, din temelie. Cingalezii şi tamilii se mai duşmănesc încă, dar poate că s-or mai uni odată, ca să scoată Lanka de sub stăpânire străină. Dacă, peste câţiva ani, veţi auzi cândva de numele Dutha, atunci să vă aduceţi aminte de vorbele mele. Dutha acesta e un urmaş al vechiului rege cingalez Dutha Qamani, care în urmă cu o sută cincizeci de ani a smuls iarăşi întreaga insulă strămoşilor mei, tamilii. Tot Dutha Qamani e acela care a ridicat în Anuradhapura vestita Ruanweli Dagaba, care mai târziu a fost iarăşi jefuită de tamili. Dutha e vecinul meu şi locuieşte mai înăuntrul insulei. Suntem duşmani, din pricina obârşiei noastre. Acum însă ne-am înmormântat duşmănia, căci trebuie să învingem cu puteri unite un duşman mai tare ca noi.

Sena tăcu câteva clipe, apoi îşi trecu mâna peste frunte şi urmă:

— Să lăsăm visurile, domnilor, şi daţi-mi voie să vă poftesc în coliba mea ca să luaţi o gustare.

Ne înapoiarăm la căsuţa unde fusesem cu puţin înainte. La intrarea noastră ghepardul se ridică şi mârâi mulţumit, văzându-şi stăpânul.

Sena vorbi cu el, apoi zise:

— Mă miră unde o fi rămas celălalt ghepard al meu. Ăsta de aici e Maha, dar tovarăşul său, Gaba, lipseşte. Şi nu prea rămân ei despărţiţi mult timp, sunt fraţi, şi i-am primit în dar.

— Gaba e mort – spuse Marian.

Se uită la tamil, care-l privi uimit, apoi urmă:

— A fost sfâşiat de un tigru, sus lângă poteca pe care am venit încoace.

Sena tresări speriat şi întrebă repede:

— Un tigru? Aici? L-aţi văzut dv.?

— Da. Probabil că-l cunoşti şi d-ta, căci te văd foarte tulburat. Şi pot răspunde întrebării care-ţi stă pe limbă: tigrul acela e verde.

II
DUTHA, NEPOT ŞI STRĂNEPOT DE REGI

SENA CLĂTINĂ DOAR CAPUL, apoi zise:

— Trebuie să fie o taină mare şi primejdioasă în legătură cu acest tigru, care de o lună face nesigură partea asta a insulei. Ştiu că englezii caută se dea de rostul acestei taine, dar până acum s-au ales numai cu pierderi omeneşti. Doi vânători cunoscuţi şi vreo câţiva poliţişti i-au căzut victime. Acum e aici mister Fox din Colombo.

— L-am întâlnit – zise Marian – se luase pe urma tigrului verde.

— Atunci să ştiţi că n-o să se mai întoarcă. Dar să lăsăm în pace taina. Poftim, domnilor, serviţi-vă!

Umpluse trei cupe străvechi, de metal şi ni le oferi. Era un vin acrişor de fructe, foarte bun. Când puserăm jos cupele, ghepardul se apropiă de Marian şi începu să se gudure pe lângă el. Prietenul meu mângâie frumosul animal şi zise în glumă:

— Ce zici, Maha, n-ai vrea să mergi cu noi?

Şi întorcându-se spre mine, adăugă:

— Nu crezi şi tu, Robert, că ne-ar trebuii un astfel de însoţitor? Puţini oameni se pot mândri cu asemenea tovărăşie.

— Da – încuviinţai eu, râzând – am stârni pretutindeni luare-aminte. De mult îmi doream eu un tovarăş de ăsta. Ne-ar putea fi de mare folos.

Îl mângâiai şi eu pe Maha, care se lipi de picioarele mele. Pongo, însă, făcu o mutra încruntată şi privi cam dispreţuitor la ghepard. Părea gelos credinciosul nostru negru.

Sena se uită zâmbind la animal, pe urmă spuse:

— Domnilor, vă rog să-l luaţi pe Maha în dar de la mine. Va fi pentru dv. un însoţitor foarte credincios şi curajos, gata să-şi dea oricând viaţa pentru dvs.

Se aplecă asupra animalului şi-i şopti câteva cuvinte cu glas poruncitor. Ghepardul îl privi cu ochii-i inteligenţi, veni apoi între Marian şi mine şi începu să-şi frece capul când de picioarele mele, când de ale prietenului meu.

— V-a recunoscut de stăpâni – zise Sena – pricepe şi porunci rostite în englezeşte. Gaba e mort acum, aşa că voi cere să mi se trimită alţi gheparzi.

Mulţumirăm călduros indianului pentru darul său. Pongo însă făcu o mutră şi mai încruntată, învălui pe Maha într-o privire furioasă şi mormăi:

— Pongo poate şi singur apăra Massers.

— Nici vorbă, dragă Pongo – zise Marian, prietenos – Maha nu va fi în stare să ne apere, dar ne-ar putea fi de foios în anumite împrejurări, cum ar fi, de pildă, la vânătoare. Tu rămâi şi de acum încolo credinciosul nostru Pongo.

Chipul uriaşului se mai lumină, dar prea multă simpatie nu părea să aibă, totuşi, pentru noul nostru tovarăş.

Tocmai vroiam să ne luăm rămas bun de la gazdă, când auzirăm paşi uşori apropiindu-se de colibă şi un indian bătrân intră înăuntru.

Era un cerşetor, după cum arăta sacul ce-l avea în spate. Era gol şi mânjit pe jumătatea de sus a trupului, o barbă rară, căruntă, îi împrejmuia faţa. Iar toată Îmbrăcămintea lui era un veştmânt larg, alb şi un turban de aceeaşi culoare.

Dar ochii-i erau mari, plini de foc, cu o expresie atât de mândră şi poruncitoare, de parcă acest biet cerşetor ar fi avut sub puterea să milioane de oameni.

În mâna dreaptă ţinea un toiag de abanos, cioplit artistic la partea de sus şi bătut în aur.

Bătrânul ne învălui într-o privire cercetătoare, ridică sprâncenele, mirat, când zări ghepardul între noi, apoi se întoarse spre Sena şi îi vorbi cu glas răsunător.

Din păcate nu vorbeau indiana – pe care o înţelegeam şi noi – ci, probabil, limba tamilă. Sena tresări speriat şi făcu un gest care trăda furie, dar şi resemnare, apoi îl conduse la uşă pe bătrân, care ne salută din cap.

Când se înapoie ne privi câteva clipe iscoditor, apoi zise şovăind:

— Dv. vreţi să mergeţi de aici direct spre răsărit, nu e aşa? Atunci v-aş sfătui să faceţi un mic ocol, după ce veţi fi străbătut valea asta. Care înconjură ogoarele mele de orez. Când ajungeţi colo jos daţi iarăşi de o colină împădurită, peste care duce o potecă îngustă, ca şi peste colina dindărătul nostru, pe care aţi străbătut-o. Mergând tot înainte pe poteca asta ajungeţi în valea care e a lui Dutha. O străbateţi şi pe asta şi daţi iarăşi de o colina. Dar acolo vegetaţia e atât de deasă, încât cu greu vă veţi putea croi drum, pas cu pas. Vă sfătuiesc să ţineţi drumul mai spre miazăzi şi să mergeţi spre răsărit, pe marginea văii. Prin asta scutiţi drumul obositor peste deal.

Bănuii îndată că Sena nu spunea tot adevărul. Dintr-o pricină oarecare nu trebuia să străbatem colina pomenită. Şi Marian gândea la fel ea mine, căci râse şi spuse:

— Zici că poteca e acoperită cu bălării, domnule Sena? Asta n-are ce să ne supere, căci am străbătut noi păduri seculare unde nu era nici pomeneală de poteci. Şi-apoi, cred

că ocolul pe care ne sfătuieşti să-l facem ne-ar răpi mult timp – nu?

— Hm, da, o jumătate de zi tot aţi pierde – încuviinţă Sena, cam stingherit – dar cred că v-ar trebui mai mult ca să treceţi colina şi nici nu ştiu dacă o să izbutiţi să ajungeţi de partea cealaltă.

Ultimele cuvinte le rostise mai încet, ca pentru sine şi se speria când îşi dădu seamă de nechibzuinţa asta. Marian nu-i lăsă răgaz şi-l întrebă:

— Domnule Sena, ne ascunzi ceva? Numai din pricina bălăriilor trebuie să ne ferim de drumul acela?

Indianul răsuflă din adânc, ne privi grav şi răspunse:

— Nu, domnilor, drumul e chiar foarte bun, căci e folosit destul de des. Dar în desişul acestei păduri seculare trăiesc oameni pe care dv. i-aţi numi fanatici. Ei aşteaptă şi nădăjduiesc în reîntoarcerea vechei stăpâniri a rasei lor şi sunt încredinţaţi că starea de robie de astăzi se datoreşte numai necredinţei poporului faţă de zei. De aceea şi-au clădit acolo în pădure un templu, despre care se vorbeşte, dar pe care nimeni nu l-a văzut încă, sau, ca să mă exprim, mai bine, nici unul care l-a văzut nu l-a părăsit viu.

Marian făcu o mutră mirată, apoi zise, încetişor:

— Pricep, domnule Sena. Acolo în pădure s-au statornicit fanaticii neamului dumitale. Peste tamili tronează Şiva – şi „Şakti" – a lui, adică soţia sa, este „Durga", care e numită de toţi „sângeroasa Kali". Acum pricep eu prevenirea dumitale.

Sena se uită în pământ şi tăcu. Aşadar, asta era taina propriului său popor şi-mi dădui seama că ne împărtăşise secretul existenţei templului numai din recunoştinţă pentru că Pongo îi salvase viaţa.

— Domnule Farrow – zise Sena acum – eu v-am prevenit, mai mult nu pot face. Tocmai acum e foarte primejdios de trecut colina şi asta mi-a spus adineauri tatăl lui Dutha.

— Cerşetorul acela era tatăl lui Dutha? făcu Marian uluit. Atunci se trage din seminţie de regi? Cum de a ajuns cerşetor?

— Tatăl lui Dutha este mândru – răspunse Sena – el, ca nepot de regi, n-are nevoie să muncească. Poporul îi dă cu dragă inimă tot ce-i trebuie. E chiar foarte mânios pe fiul sau, care s-a apucat de agricultură. Şi nici Dutha n-ar fi făcut-o, dacă n-ar fi recunoscut şi el, ca şi mine, puterea banului. Trebuie să îngrămădim comori mari, dacă vrem să ne înfăptuim planul nostru tainic. Şi oamenii noştri, care ne muncesc pământurile, se mulţumesc cu plata puţină, căci cunosc ţelul nostru şi lucrează cu dragă inimă pentru ei.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea arătată, domnule Sena – zise Marian – noi suntem numai nişte călători, care vor să cunoască ţări şi oameni şi vom păstra pentru noi taina dv. Dar ia spune, crezi într-adevăr că drumul peste dealul acela e atât de primejdios?

— Da – răspunse Tamilul, cu hotărâre – şi vreau să vă mărturisesc ceva, ca mulţumire pentru că aţi declarat că nu veţi trăda intenţia mea şi a lui Dutha, albilor care stăpânesc deocamdată „Lankadiva" noastră, adică „Insula Zeilor". Poate că prin asta vă trimit în mare primejdie, căci văd eu bine că dv. sunteţi dintr-aceia care ajutaţi cu dragă inimă pe oricine. Poate că vi se va trage chiar moartea de pe urma asta. Tatăl lui Dutha mi-a comunicat că în noaptea trecută două tinere englezoaice, care cutreieră insula noastră de dragul aventurilor, au dispărut pe o colină. Tatăl lui Dutha se teme că prin fapta asta, fanaticii ar putea abate atenţia autorităţilor şi asupra noastră. Noi nu trebuie să facem însă nimic împotrivă, deoarece ne-am atrage şi noi ura acestor credincioşi. Dar ar fi mai bine ca aceste două femei să fie eliberate şi poate că nu vor spune nimic din ce li s-a întâmplat.

Sena ne privi iscoditor. Socoteala să ne dovedea multă viclenie din partea lui. Din faptul că noi străbăteam insula pe jos, din felul cum eram înarmaţi şi din isprava lui Pongo putea deduce că ne plăceau aventurile şi nu ne temeam de primejdii. Şi aşa fiind vroia să lase pe seama noastră eliberarea fetelor prizoniere pentru ca să n-aibă el însuşi neplăceri cu fanaticii.

Drept e că eliberarea celor două fete n-o dorea din iubire de oameni sau compătimire, ci pentru că ştia bine că englezii vor porni cercetări întinse pentru găsirea compatrioatelor lor – şi atunci se putea ca planurile lui şi ale lui Dutha să fie zădărnicite.

Marian râse şi răspunse:

— Din punctul d-tale de vedere ai procedat foarte bine, domnule Sena. Ne vom da osteneală să le eliberăm pe englezoaice. Dar nu ştii într-adevăr unde se află templul acela şi cum e clădit?

— Nu – răspunse Sena şi privi cu atâta sinceritate la prietenul meu, încât ne dădurăm îndată seamă că spunea adevărul – ştiu bine că au dispărut oameni în pădurile acestui deal, dar aceia au fost de altă credinţă. Acum pentru întâia oară au fost albi luaţi prizonieri şi încă fete. Asta nu trebuie să se întâmple. Ţi-aş fi recunoscător, domnule Farrow, dacă le-ai elibera. Şi poate că, din recunoştinţă, nu vor trăda taina.

— Mă voi sili să le îndemn să nu facă asta – zise Marian – în primul rând însă trebuie să le eliberăm, deşi nu cred ca lucrul să meargă atât de uşor. Cât ne trebuie până s-ajungem la dealul acela?

— Diseară ajungeţi la casa lui Dutha, care vă va găzdui cu multă bucurie. Dacă porniţi la drum mâine dimineaţă, cam pe la amiază ajungeţi la poalele dealului. Ţinutul devine primejdios abia către seară, când ies credincioşii.

— Foarte bine – zise Marian – asta înseamnă că mai avem o jumătate de zi ca să cercetăm desişul. Cred că vom descoperi poteci care duc la templul acela tăinuit. Să pornim însă imediat, ca să ajungem la Dutha încă înainte de a se întuneca.

— Vă voi însoţi – se oferi tamilul – ca să nu pierdeţi mult timp cu căutarea potecii.

Se apropiă de Marian şi mirosi în juru-i.

— Ah, credeam la început că mă înşel – zise el apoi, mirat – dar văd că aţi şi găsit planta ai cărei suc îndepărtează ţânţarii primejdioşi.

— Da, Pongo al nostru a căutat-o – spuse Marian – ne-am folosit de ea ori de câte ori treceam prin păduri şi pe lângă mlaştini.

— E foarte bună – zise Sena – dar luaţi şi alifia asta, al cărei miros nu dispare atât de repede. Ungeţi-vă pe mâini şi pe faţă cu ea şi veţi putea străbate fără teamă „Văile umbrelor morţii".

Dădu lui Marian o cutie de bronz, care părea să fie veche de tot, după cum dovedeau cizelaţiile fine de pe dânsa. Prietenul meu luă darul, mulţumind.

— Mai avem timp un ceas – zise acum Sena – şi răgazul acesta îl vom folosi ca să mâncăm.

Ne puse înainte nişte mâncăruri minunate. De orez şi fructe şi după ce ne săturarăm, Marian întrebă:

— Domnule Sena, încă o întrebare: Tigrul acela verde în vreo legătură cu fanaticii?

— Nu – răspunse Sena, foarte serios şi oarecum cu teamă – tigrul ăsta verde e o taină despre care nu ştiu nimic. Se zice însă c-ar fi invulnerabil. Mulţi postaşi, călători şi negustori au fost atacaţi şi târâţi cine ştie unde, chiar vânători englezi de tigri cunoscuţi ca buni puşcaşi. Zău, domnilor, dacă n-aş fi studiat în Europa, aş crede că e vorba de vreo zeitate, cum cred toţi oamenii mei.

— Hm, ăsta ar fi ceva pentru noi, Robert – zise Marian, pe gânduri – de ce să străbatem insula pe jos, dacă e să nu întâmpinăm nici un fel de aventuri în drum.

— Bine, bine, mai întâi să încercăm să le eliberăm pe cele două englezoaice – zisei eu – apoi vom mai chibzui ce e de făcut. Cred că o să avem mult de furcă cu fanaticii ăia.

— Asta în orice caz – încuviinţă Marian – dar de-ncercat trebuie să-ncercăm. Aşa, acum a trecut ceasul – putem porni, domnule Sena?

— Da, domnilor, să mergem.

Când părăsirăm coliba şi o luarăm în jos pe potecă, mai întorsei odată capul să privesc peisagiul, care era de o măreţie cum nu mai văzusem.

Câteva ceasuri merserăm prin terenul mlăştinos în care creştea orezul – apoi ajunserăm, în sfârşit, la colina ce despărţea ogorul lui Sena de al lui Dutha.

După o jumătate de ceas dădurăm de o colibă care era aidoma cu a lui Sena. Un cingalez tânăr şi subţirel ieşi în prag. Sena îl salută cu multă demnitate şi Dutha răspunse în acelaşi fel. Văzurăm imediat că aici stăteau în fată doi duşmani, care se înţeleseseră numai vremelnic, ca să atingă un ţel măreţ.

Sena vorbi mai mult timp cu Dutha; acesta ne salută apoi politicos şi ne pofti în coliba sa.

Avea şi el cultură europeană şi stăpânea bine limba engleză.

După cină, care se compunea tot din orez şi fructe, mai stăturăm mult de vorbă cu cei doi bărbaţi şi aflarăm lucruri interesante din istoria Ceylon-ului.

III
SLUJITORII SÂNGEROASEI KALI

CU SIMŢURILE CAM AMESTECATE păşii a doua zi dimineaţa pe poteca îngustă care ducea în sus pe colina din faţa noastră.

Cingalezul ne călăuzise până la începutul potecii, apoi se despărţi foarte politicos de noi.

Căutai să par nepăsător şi zisei lui Marian:

— Să sperăm că vom găsi în curând cărarea ce duce la templul acesta. Trag nădejde că vom izbuti să le eliberăm încă astăzi pe englezoaice.

— Eu unul trebuie să mărturisesc că socot întreprinderea noastră foarte grea şi primejdioasă. Nu trebuie să-i subpreţuieşti pe cingalezi pentru că par atât de blânzi şi răbdători, ci trebuie să te gândeşti că se trag din vechi seminţii războinice, a căror istorie e scrisă cu sânge.

Marian se oprise pe când vorbea. Acum urmă:

— Trebuie să mergem foarte încet şi să fim atenţi la fiece zgomot. Trebuie de asemenea să încercăm să găsim cărarea ce duce la templul tăinuit. Fireşte că ea nu porneşte de pe poteca asta adesea folosită, ci de undeva îndărătul unei tufe dese sau a unui copac uriaş. Aşa dar trebuie să cercetăm cu luare-aminte desişul de amândouă părţile potecii şi să ţinem revolverele în mână, Haidem!

Ca totdeauna când era vorba de întreprinderi primejdioase, Pongo luase conducerea. Maha noul nostru însoţitor, se ţinea când pe lângă Marian, când pe lângă mine. Părea să-şi dea seamă că Pongo nu-l prea avea la inimă, căci nu se apropia de uriaşul negru.

Ajungând într-un luminiş potrivit de mare, ne oprirăm. Se prea putea ca îndărătul vreunei tufe de pe aici să fie poteca pe care o căutam.

În vreme ce Pongo îşi rotea privirea îi juru-i, şoptii deodată prietenului meu:

— Mariane, te pomeneşti că Maha ne şi poate ajuta aici. Doar o fi ei în măsură să adulmece urmele fanaticilor. Ce-ar fi să încercăm?

— E o idee bună – încuviinţă prietenul meu – dar mă tem că nu e de ajuns de dresat pentru asta. Să vedem mai întâi dacă Pongo al nostru nu poate găsi el poteca.

Examinarăm în tăcere desişul care împresur, luminişul de jur împrejur. Stăteam nemişcaţi şi liniştiţi. Pădurea părea moartă, nici o vietate nu se clintea.

Deodată tresărirăm speriaţi. Aproape de toi trosnise o cracă uscată, Nu putea fi un animal, căci chiar sub laba tigrului nu s-ar rupe o cracă.

Un om trebuia să fie deci pe aproape. Dai cine altcineva decât un fanatic putea da târcoale prin desiş?

Ne dădurăm repede un pas înapoi, până furăm lângă tufele din care ieşiserăm în luminiş. Aici eram cel puţin la adăpost de a fi descoperiţi imediat de ochii unui om care ar păşi acum în luminiş. Marian strânse revolverul în mâna dreaptă şi eu îi urmai pilda.

Fără voie, îmi îndreptai atenţiunea mai mult spre tufişurile dindărătul nostru decât spre luminişul din faţa, căci zgomotul crăcii frânte se auzise din spre stânga. Templul trebuia deci să fie în nordul pădurii.

Privisem încăodată îndărăt şi când, după câteva clipe întorsei iar ochi spre luminiş, era cât pe-aci să scot un ţipăt de spaimă, căci înaintea tufelor de pe marginea de Nord stăteau patru făpturi, care se iviseră pe nesimţite.

Ne zăriră abia după ce făcuseră un pas înainte şi rămaseră nemişcate, holbându-se la noi. Purtau numai şorţ şi turban, dar între cutele şorţului zării laţurile de piele, simbolul credincioşilor zeiţei Kali, care porniseră la drum ca să aducă o jertfă sângeroasei lor stăpâne.

Pe frunţile indivizilor înalţi şi spătoşi se vedeau dungile verticale, albe, semnul lui Şiva, soţul zeiţei. Se părea că prezenţă noastră îl surprindea peste măsură. Că fulgerul îmi trecu prin minte că vor fi având tovarăşi care ne dădeau acum târcoale pe la spate. Şi acestora le va fi lesne să ne atace, atâta timp cât atenţiunea noastră era îndreptată asupra celor din faţă.

Întorsei binişor capul şi privii îndărătul nostru, printre crengi. În acelaşi timp scosei revolverul ca să pot trage îndată, dacă va fi nevoie.

Mă întorsei repede, speriat, când Marian mă ghionti. Şi câteva clipe rămasei încremenit, văzând luminişul pustiu. Crezui că mi se năzărise numai, dar Marian îmi alungă această credinţă:

— Ai văzut bine, erau patru „gâtuitori” în luminiş, dar când ai întors capul, ei au dispărut cu iuţeala fulgerului îndărătul tufişului acela de colo, cu flori auri.

— Să ne luăm îndată după ei? întrebai. Sau străbatem liniştiţi luminişul şi facem aşa ca şi cum am vrea să ne urmăm drumul pe potecă? Poate că izbutim să-l înşelăm în felul acesta. Căci de sigur că acum s-or fi pus la pândă îndărătul tufei.

— Eu mă gândesc de n-ar fi mai bine să ne-ntoarcem – zise Marian – ca şi cum ne-am fi speriat rău de această întâlnire cu ei. Atunci poate că s-or lua după noi şi-i putem ataca.

— E bună ideea – încuviinţai eu – cu siguranţă că s-or lăsa îndemnaţi la o urmărire, căci după credinţa lor, jertfa pe care şi-au ales-o nu trebuie să le mai scape.

— Am auzit şi eu asta – răspunse Marian – hai să pornim repede înapoi şi vom găsi noi prilejul să le întindem o cursă.

Ne întoarserăm şi pornirăm îndărăt pe potecă.

Eu eram acum întâiul, iar Pongo venea la urmă. În sfârşit, după ce merserăm o bucată bună de drum îl auzii pe Marian îndărătul meu spunând: „Stai!" Mă oprii şi văzui că examina cu luare aminte un copac mare de lângă potecă. Apoi arătă numai în sus în frunzişul des şi eu îl pricepui. Trebuia să ne ascundem în ramurile arborelui uriaş, ca să-i aşteptăm pe grozavii urmăritori.

Mă dădui repede cu doi paşi îndărăt şi şoptii:

— Mariane, dar unde-l lăsăm pe Maha al nostru? Dacă ne, dă de gol?

— Trebuie să lucrăm foarte repede, Robert – răspunse prietenul meu – astfel ca înainte să bage de seamă indienii prezenţa ghepardului, va trebui să şi sărim jos şi să-i culcăm la pământ. Dacă va fi cu putinţă, ar trebui să-i doborî în pe toţi patru, ca să nu scape vreunul şi să-i alarmeze pe fanaticii din templu în vreme ce noi schimbam aceste cuvinte, Pongo se şi săltase în copac, îi urmarăm imediat şi Marian porunci ghepardului, care se ţinea de noi, să se aşeze la rădăcina arborelui, ceea ce inteligentul animal făcu.

Când furăm sus, între crengi, începurăm să privim în jos pe potecă – atât cât puteam vedea dintr-însa – şi după câteva minute îi zărirăm venind.

Aplecaţi, cu mişcări repezi, păreau nişte fiare de pradă. Ţineau în mână laţurile acelea care gâtuiau omul, gata să le azvârle în orice clipă.

Marian îmi puse mâna pe umăr, apoi arătă spre cei doi tamili din urmă. Pe aceştia trebuia să-i luăm noi în primire deci, în vreme ce Pongo trebuia să ia asupra-şi pe cei doi din faţă.

Credinciosul negru dădu doar din cap când Marian îi puse şi lui mâna pe braţ, arătându-i apoi spre cei din faţă. Indienii se aflau acum chiar sub noi, aşa că venise momentul când să ne aruncăm asupra lor.

Eu îmi şi încordasem trupul, ca să sar. Pongo stătea nemişcat, dar ochii săi scânteiau. Cei doi indieni treceau pe

sub cracă.

Scoţând răcnetul său de luptă, uriaşul nostru îşi dădu drumul şi-l văzui încălecând în spinările celor doi indieni care mergeau înainte; nenorociţii se prăbuşiră sub puterea izbiturii.

Ceilalţi doi rămaseră o clipă încremeniţi, văzându-şi tovarăşii îngropaţi dedesubtul acestei făpturi uriaşe.

— Gata! strigă Marian.

Îi văzui trupul zburând prin aer pe dinaintea mea; îmi făcui şi eu vânt şi mă lăsai pe spatele cingalezului care se afla pe partea mea.

Îl culcai la pământ şi-mi încleştai mâinile în jurul gâtului său, dar aveam un potrivnic dârz.

Îmi strânsei încheieturile mâinilor ca într-un cleşte şi cu o putere uimitoare încercă să-mi îndepărteze braţele ca să-şi elibereze gâtul.

Atunci îmi adunai şi eu forţele şi, strângând tot mai tare, îmi îngropai degetele în beregata lui. Potrivnicul meu părea însă să fie de fier, nu alta, căci străduinţele sale de a se elibera deveniră tot mai furioase.

Simţeam că-mi pierd puterile, rotocoale de foc îmi jucau pe dinaintea ochilor şi inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, deodată văzui ca prin ceaţă un braţ enorm, negru, trecându-mi pe dinaintea ochilor şi o mână mare se înfipse în ceafa indianului. În aceeaşi clipă înceta împotrivirea dârză a duşmanul lui meu, care căzu grămadă şi rămase nemişcat.

Mă ridicai cu greu, clătinându-mă pe picioare, dar mă sili să-mi recapăt energia.

Văzui apoi pe Pongo aplecându-se asupra duşmanului lui Marian, care tot se mai zbătea şi-l lăsă şi pe acesta fără suflare.

— Ăştia zic şi eu c-au fost potrivnici primejdioşi – gâfâi Marian, ridicându-se cu a nevoie.

— Acum trebuie să-l legăm bine şi să-i înţepenim de copaci, cât mai departe unul de altul.

Cu propriile lor laţuri care urmau să ne gâtuie pe noi îi legarăm pe leşinaţi, apoi Pongo îi târî în desiş şi acolo fură legaţi de arbori, cu fâşiile de mătase trainică din care erau turbanele lor.

— Să mergem! zise Marian, mulţumit. Acum ne putem lua după urmele lor pornind din luminişul acela mic. Presupun că îndărătul tufişului de unde s-au ivit ei, vom da de o cărare ce duce la templul lor ascuns.

Pornirăm înainte pe potecă spre răsărit, către luminişul cel mic.

Din prietina turburării în care ne aflam şi a grabei, făcurăm o mare greşeală, pe care aveam s-o plătim scump.

Curând furăm în luminişul unde se iviseră indienii. Rămaserăm pe loc câteva clipe, ascultând cu încordare spre pădure, apoi străbăturăm încetişor rariştea şi cercetarăm tufişul de unde ieşiră gâtuitorii.

Pongo dădu repede de potecă, foarte dibaci ascunsă sub nişte ramuri. Era îngustă de tot şi făcea nenumărate cotituri prin pădurea deasă.

Pongo luase conducerea. După vreo cinci minute de mers cu băgare de seamă prin desişul încâlcit, ne oprirăm brusc şi ne privirăm speriaţi.

Departe, îndărătul nostru în pădure răsunară deodată strigate ciudate. Şi imediat ne dădurăm seama că erau cei patru Indieni doborâţi de noi. E drept că-i legasem şi-i mai ţintuisem şi de copaci, dar uitasem… să le punem căluş.

Nu mai era acum vreme pentru imputări, ci trebuia să fim cu luare aminte, ca să nu cădem în mâinile tovarăşilor lor, care probabil vor ieşi din templu să ne întâmpine.

— Înainte! porunci Marian, în şoaptă. Poate că dam iarăşi de un luminiş. N-are nici un rost să rămânem locului sau să mergem înapoi. Dacă vom da iarăşi de slujitori de ai zeiţei Kali, va trebui să ne folosim de arme, de nu vom găsi alt chip să ne scăpăm de ei.

Pornirăm din nou, cu mâna pe revolverele din buzunar, în vreme ce Pongo ţinea cuţitul gata pregătit să se folosească de el.

Când ajunserăm la o cotitură a potecii, Pongo se opri deodată şi ridică mâna. Rămaserăm îndată în loc şi auzirăm zgomot de paşi uşori care se apropiau.

IV
ÎN TEMPLUL ZEIŢEI

PONGO SE APROPIERIA DE COTITURĂ şi se aplecă. Noi trăsesem armele şi aşteptam să vedem ce o să urmeze.

După câteva clipe doi indieni veniră în fuga mare pe după cotitura potecii. În frunte un bărbat mai în vârstă, cu barbă rară, albă, iar îndărătul său un tânăr înalt şi subţirel.

Tresăriră speriaţi văzând la doi paşi înaintea lor făptura uriaşă a lui Pongo, dar nu mai avură răgaz să se apere. În clipa următoare camaradul nostru îi şi înhăţase şi le ciocăni capetele, aşa cum ştia el.

Cei doi căzură mototol, iar uriaşul negru îi trase niţel mal încolo, îi lăsă jos şi zise:

— Massers leagă şi pune căuş!

Apoi se-ntoarse la cotitura potecii şi îşi încordă auzul.

Îi legarăm şi puserăm câte un căluş în gura celor doi şi când Pongo se înapoia, arătă spre un copac care-şi resfira ramurile deasupra potecii şi şopti:

— Massers întinde în sus lui Pongo duşmani, Pongo ascunde ei acolo. Poate avem nevoie de dânşii.

De când era cu noi învăţase ce servicii pot aduce ostatecii şi poate că aceştia doi erau ostateci foarte de preţ ÎI înhăţarăm mai întâi pe indianul bătrân şi-l duserăm la copacul pe a cărui cea mai de jos creangă Pongo se şi săltase. Îl ridicarăm pe leşinat, camaradul nostru îl prinse şi dispăru cu el printre crengi.

Curând fu şi celălalt ascuns în frunzişul arborelui şi Pongo o porni înaintea noastră mai departe pe potecă. Strigătele indienilor doborâţi de noi încetaseră; probabil că fuseseră găsiţi de tovarăşi de-ai lor ce dădeau târcoale pe acolo şi acum se luaseră, desigur, după noi.

Să fi trecut vreo cinci minute de când Pongo doborâse pe cei doi indieni, când uriaşul negru se opri iarăşi, se dădu repede cu un pas înapoi şi desfăcu crengile unei tufe de pe dreapta potecii.

Ne apropiarăm şi văzurăm că şi îndărătul acestei tufe se făcea o potecă Acum văzurăm şi de ce se dăduse atât de repede îndărăt Pongo. Poteca pe care mersesem până atunci se sfârşise şi într-un luminiş mare, înconjurat jur-împrejur cu desiş de nepătruns, se înălţa un templu străvechi.

În nici un caz n-am fi putut străbate acum luminişul, ca să mergem la clădirea a cărei poartă era deschisă. Trebuia sau să aşteptăm până s-o întuneca, sau să căutăm altă intrare.

Şi poteca asta descoperită de Pongo părea să răspundă şi în alt punct al luminişului, căci făcea o cotitură, aşa că rămaserăm mereu ia vreo doi metri de luminiş.

Pongo se târî foarte încet mai departe, cercetând necontenit desişul ce se afla între noi şi rarişte. Părea să presupună că de aici pornea sar o potecă ce ducea la vreo intrare lăturalnică a templului.

Ne oprirăm, auzind deodată gălăgie în luminiş. La-nceput fu un strigăt general de furie, apoi se făcu tăcere câteva clipe, pe urma răsunară chemări, care păreau să se adreseze unei anumite persoane.

Chemările deveneau tot mai stăruitoare şi Marian şopti:

— Aha! Să ştii că acum îi caută pe cei doi indieni doborâţi de Pongo. Se pare că vom avea ostateci de preţ dac-o fi s-ajungă lucrurile departe.

— De-am fi undeva în siguranţă! zisei eu. În luminiş nu putem merge, atâta vreme cât se aţin credincioşii acolo. Şi pe poteca asta de aici am putea avea vreo întâlnire neplăcută din clipa-n clipă.

— Nu cred – îşi dădu părerea Marian – după părerea mea, poteca asta nu e folosită niciodată de o mulţime mai mare de oameni.

Pare mai degrabă să fie un fel de drum particular pentru preoţii mai mari. Poate chiar cei doi indieni, pe care i-a doborât Pongo, să fi trecut pe aici. Nădăjduiesc că vom găsi acum un drum secret în templu. Şi să vezi că tot Pongo o să ni-l găsească şi pe ăsta.

Abia încetase cea dintâi larmă din luminiş şi Pongo se îndreptă iar spre stânga desişului şi începu să cerceteze tufele una câte una. Îl urmarăm încetişor, ciulind mereu urechile spre şi privind adesea înapoi, ca să vedem daca nu cumva fanaticii vor căuta şi pe poteca aceea.

Dar nu se arata nimeni, în schimb auzirăm dintr-acolo murmure slabe; se părea că slujitorii zeiţei ţineau sfat cu privire la ceea ce aveau de făcut.

Pongo scoase un şuierat slab, apoi dădu iar în lături crengile unei tufe, întoarse capul spre noi şi ne privi cu o mutră triumfătoare. Ne apropiarăm repede de el şi văzurăm în tufa deasă o gaură mare, care ducea pieziş în pământ. Se părea că găsiserăm drumul tăinuit spre templu.

Marian scoase imediat lampa de buzunar şi lumină în gaură.

— Pereţi trainici din pământ şi un tavan – zise el apoi – cred că suntem pe drumul cel bun. Hai să mergem! Pongo, mai bine să rămâi tu în urmă, căci dacă vom cădea în vreo

capcana, ne poţi ajuta mai lesne. Maha trebuie să rămână afară.

Prietenul meu îşi dădu drumul în gang; îl urmai cu revolverul în mână! Ghepardul se aşezase – la porunca lui Marian – sub o tufă de lângă intrare.

Gangul deveni mai larg. Podeaua, pereţii şi tavanul erau netede, aşa că nu puteau fi uşi tăinuite, pe unde să fim atacaţi pe neaşteptate.

În cele din urmă dădurăm de un zid din blocuri mari de piatră. Era temelia templului, acum să găsim intrarea secretă, sau mecanismul cu ajutorul căruia se punea în funcţiune uşa ascunsă.

Marian lumină zidul piatră cu piatră şi în cele din urmă îşi îndreptă lampa mai mult timp spre un loc anumit; putui vedea atunci că acolo era cioplit într-un bolovan un cap de tigru, care ieşea în relief.

Marian se feri să-l atingă, căci putea fi vreun semnal de alarmă pentru cei din templu.

— Cred că trebuie să încerc cu capul acesta de tigru – zise prietenul meu, în cele din urma – primejdios e, nu-i vorbă, dar de intrat trebuie doar să intrăm în templu.

Fără să mai aştepte răspunsul meu începu să răsucească încetişor capul de tigru. Când îl întorsese cu totul spre dreapta, se auzi un zgomot slab în zidul din faţa noastră, Marian apăsă îndată pietrele mari şi atunci se dădu înapoi o bucată mare de zid, o boare de aer rece ne izbi, amestecat cu un miros ca de tămâie. Prietenul meu stinse îndată lampa şi acum puturăm vedea o încăpere mare, cufundată într-un semiîntuneric verzui.

Afară de câteva bănci cioplite şi o scară îngustă care ducea spre tavan, încăperea era goală. Înaintea scării atârnau în jos şnururi groase, care păreau şerpi în semi-întunericul de acolo.

— Robert – şopti Marian – încăperea asta o fi chiar sub sala templului. Cred că nu mă-nşel presupunând că scara duce înlăuntrul unei statui a zeiţei Kali. Şi şnururile alea vor fi servind la punerea în funcţiune a vreunul mecanism pentru cine ştie ce fel de reprezentaţii, care au loc colo sus, în faţa credincioşilor. Cred că putem intra fără teamă.

Se strecură în deschizătură şi coborî pe câţiva bolovani ieşiţi în afară – aşezaţi în chip de scară – până ajunse jos. Atunci intrai şi eu în deschizătură şi coborî.

După mine veni Pongo. Închise la loc uşa de piatră şi când fu jos privi cercetător în juru-i.

— Massers fie cu băgare de seamă, Pongo auzit zgomote! şopti el.

Rămaserăm nemişcaţi, cu arma în mână; acum auzirăm şi noi nişte zgomote foarte slabe. Era ca un sfredelit în piatră, care venea dinspre peretele de la dreapta, dindărătul scării ce ducea în sus.

— Parc-ar încerca cineva să slăbească pietrele – şopti Marian – să fie oare fetele prizoniere? Hai să trecem dincolo!

Trecurăm binişor pe lângă scară, spre peretele pivniţei. Şi când îmi lipii acum urechea de una din pietre, auzii lămurit de tot cum cineva scormonea cu cuţitul în piatră.

— Minunat! şopti Marian. Acum ştim cel puţin unde se află închisoarea tinerelor fete. Mă mir numai că indienii le-au lăsat cuţitele. Hm, ciudat! Ia să vedem cum ieşim din pivniţa asta! Sus n-aş vrea să mă duc, deoarece bănuiesc că înăuntrul zeiţei or fi unele instalaţii care ar putea trăda pe un străin. Să cercetăm mai întâi peretele ăsta, căci, de fapt, ar trebui să fie aici un drum ascuns spre încăperile din dos ale templului.

Începurăm fiecare în parte să pipăim pereţii la lumina lămpilor de buzunar, dar nu descoperirăm nimic ce-ar fi putut fi vreun resort secret.

În cele din urmă mă întâlnii cu Marian în mijlocul peretelui şi luminile lămpilor noastre se împreunară… pe un cap de tigru, la fel ca acela de la uşa cealaltă.

Fara să stea pe gânduri, Marian răsuci capul spre dreapta. Iarăşi se auzi un zgomot slab în perete, apoi prietenul meu deschise uşa îngustă, ascunsă în perete. Fireşte că stinserăm imediat lămpile şi văzurăm acum iarăşi o încăpere mai mica luminată slab ca şi cealaltă şi în care intrarăm cu băgare de seamă.

Dar când Pongo trecu cel din urmă prin uşa îngustă, aceasta se închise de la sine, cu zgomot.

— Aşadar tot e o capcană! exclamă Marian. Hai să-ncercăm, poate izbutim să ieşim. Dar zadarnic se căzni să găsească vreun mecanism care să deschidă iarăşi uşa. Drumul de înapoiere ne era tăiat. Şi din faptul că uşa se închisese abia când intrase şi Pongo puteam trage încheierea ca fuseserăm observaţi.

Începurăm imediat să cercetăm ceilalţi pereţi ai micii încăperi, dar nu puturăm descoperi nimic.. Era o adevărată capcană.

— Acum nu ne mai rămâne decât să ne vindem pielea cât mai scump – zise Marian, când ne dădurăm seamă de zădărnicia străduinţelor noastre – nădăjduiesc că avem ostateci buni în cei doi indieni pe care i-a ameţit Pongo,

poate că ne vor da drumul, dacă îi vom elibera şi noi pe dânşii. Altminteri vor trebui să flămânzească şi ei. Dar mie îmi pare rău de cele două fete, pe care nu ştiu zău dacă le-om putea scoate de acolo unde sunt închise.

— Mariane – zisei eu – nu trebuie să pierdem nădejdea, poate mai e şi altă scăpare. La stânga noastră trebuie să fie carcerele în care se află cele două englezoaice. Să mai încercăm odată, poate se găseşte acolo o ieşire. Stăteam amândoi în mijlocul încăperii şi făcui cu hotărâre câţiva paşi spre peretele cu pricina.

— Stai! strigă Marian şi rămasei ţintuit locului.

Călcasem cu toată puterea şi paşii mei sunaseră deodată a gol. Îndreptai îndată lumina lămpii în jos, spre podeaua din lespezi de piatră, fiecare de vreun metru şi jumătate pătrat Mă lăsai în genunchi şi începui să cercetez cu cuţitul crăpăturile dintre pietre. Marian îngenunchease în faţa mea şi făcea acelaşi lucru.

Deodată se auzi un sunet, apoi lespedea se lăsă încet în jos sub mâinile noastre. O împinserăm cu totul în jos şi, la lumina lămpilor noastre, văzurăm că gaura ce se ivise era adâncă de vreun metru şi jumătate. Fundul era din lut netezit, ca şi gangul de sus, prin care ajunserăm în templu.

Spre stânga, către peretele pe care vrusem să-l mai cercetez odată, se continua probabil un gang, căci când Marian ţinu lampa îndreptată în gaură, nu văzu capătul tunelului în spre partea aceea. Celelalte trei părţi ale găurii erau din lut şi n-aveau nici un fel de crăpături din care s-ar fi putut deduce c-ar fi vreo uşă ascunsă.

— Poate că tot vom găsi o ieşire – zise Marian – mai rea decât e no să ne putem face situaţia. Se lăsă în groapă, lumină tunelul şi zise: E un gang foarte lung, de cel puţin treizeci de metri. Sus e un perete de lut. Veniţi jos, vom pune apoi la loc lespedea de piatră.

În vreme ce eu coboram, Marian merse o bucată scurtă în gang. Îl urmai şi făcui astfel loc lui Pongo, care coborî şi ridică înapoi lespedea. Avea o închizătoare simplă pe care o dădusem în lături, întâmplător, cu cuţitele noastre.

Abia se închisese însă chepengul acesta, că tresărirăm speriaţi. Dacă n-am fi găsit gangul acesta, am fi fost nevoiţi să luptăm pe viaţă şi pe moarte în încăperea pe care tocmai o părăsisem, căci auzirăm lămurit acum pe lespedea de piatră de deasupra noastră o săritură grea, apoi, mârâitul unui tigru întărâtat.

Indienii îi dăduseră drumul în încăperea în care presupuneau că ne aflăm.

— Robert, tu cu Pongo trebuie să căutaţi a înţepeni bine lespedea de piatră – şopti Marian – pentru ca indienii să n-o poată deschide pe dinafară.

Mă pusei imediat pe lucru. Şi, ajutat de Pongo legai cu sfoară zăvorul atât de bine, încât nu mai putea fi tras din partea cealaltă.

— S-a făcut! şoptii apoi.

Marian porni încetişor de-a lungul gangului. Acesta era atât de scund încât trebuia să înaintăm în patru labe.

Mă izbii de Marian, care se oprise brusc. Din nemişcarea să ghicii că asculta cu încordare, aşa că rămasei şi eu liniştit.

Auzii acum deasupra noastră acelaşi râcâit în piatră care ne izbise încă în pivniţa templului. Marian îndreptă îndată lumina lămpii în sus şi în clipa următoare scoase un „Ah!“ de mulţumire.

Într-o mica adâncitură a tavanului descoperise un zăvor, pe care-l trase cu băgare de seamă. O placă mare se lăsă încet în jos şi se îmbucă în bucata mică a gangului, care ne mai despărţea de peretele de lut, aşa fel că din locul unde ne aflam ne puteam târî în deschizătura.

Râcâiturile în piatra încetaseră chiar în clipa când Marian trăsese zăvorul. Şi când prietenul meu îndreptă lumina lămpii în deschizătura întunecoasă, văzurăm capetele a două fete frumoase, pe ale căror chipuri era întipărită o hotărâre dârză. În mâna mică a uneia din fete sclipea un cuţit.

— Staţi – şopti Marian, râzând – nu ne înjunghiaţi, duduiţelor, căci vrem să vă eliberam. E drept că am nimerit şi noi într-o capcană, dar cu ajutorul lui Dumnezeu vom ieşi din ea. Numele meu e Farrow şi sunt aici cu tovarăşii mei…

— Oh, acum ştiu! exclamă fata cu cuţitul.

— Camarazii d-tale sunt domnul Bertram şi credinciosul Pongo. Citeam mereu cu interes descrierea aventurilor dv. e bine îmi pare! Acum suntem salvate.

— Să nu ziceţi încă asta. Mai întâi trebuie să venim sus ca să examinăm carcera dv.

Marian se ridică şi se sălta în închisoarea tinerelor fete. Eu şi Pongo îl urmarăm şi furam întâmpinaţi cu multă căldură de cele două englezoaice. Erau surori, se numeau Maud şi Mabel Roberts şi, fiind fiicele unui foarte bogat moşier englez, porniseră singure în lumea largă, mânate de dorul de aventuri.

Vroiseră şi ele să străbată pe jos Ceylon-ul ca să cunoască ţara şi oamenii şi pe poteca îngustă ce ducea peste deal fuseseră atacate brusc, azvârlindu-li-se pături peste cap. Abia când fură în carceră, care primea lumina slabă prin nişte

deschizături înguste în tavan, constataseră că se aflau în puterea indienilor.

— Pe unde au ieşit indienii? întrebă Marian.

Mabel, care era cu un an mai în vârstă ca soră-sa, arătă un loc în peretele dinspre miazănoapte. Imediat luminarăm lespezile de piatră, dar nu puturăm descoperi crăpăturile uşii.

Apropiindu-ne de zid, auzirăm deodată, de dincolo, un murmur uşor. Apoi… pufăitul şi mârâitul tigrului.

Probabil că indienii vroiau să dea drumul fiarei în carceră; poate că se temeau de noi, pentru că ne pricepuserăm să-i ameţim pe cei patru paznici ai lor.

— Daţi-vă repede înapoi, duduitelor! şopti Marian. Pongo, vino-ncoace, acum e acum!

Stinserăm lămpile şi aşteptarăm cu multă încordare să se deschidă uşile. Pongo stătea în spatele nostru. Deodată se auzi un zgomot slab şi văzurăm nelămurit în lumina aceea turbure, deschizându-se încet uşa.

Imediat mârâitul tigrului răsună chiar în faţa noastră. Trebuia să intervenim, altminteri era prea târziu.

— Gata! porunci Marian, cu glas coborât.

Ne aprinserăm îndată lămpile ce le ţineam în mâna stângă şi lumina vie căzu pe capul unui tigru enorm, care-şi vârî botul prin crăpătura uşii.

Ochii mari şi scânteietori ai fiarei se închiseră, orbiţi de lumină – dar noi şi duseserăm la ochi armele şi în clipa următoare traserăm.

Trupul uriaş ai tigrului se prăbuşi îndată grămadă, cu un răget înfiorător. Începu să se zvârcolească în luptă cu moartea, bătând cu labele împrejur şi câteva ţipete răsunătoare ne dovediră că-i nimerise pe indienii care stătuseră în apropierea sa.

Trebuia să ne folosim acum de panica ce se stârnise în rândurile credincioşilor zeiţei Kali.

— Haide, Pongo! strigă Marian. Împinge uşa cu toată puterea! Tigrul trebuie să zboare de aici. Haideţi, duduilor, ţineţi-vă de noi!

În vreme ce tinerele fete alergară spre noi, Pongo îşi făcu vânt, apoi se năpusti cu toată puterea în uşa de piatră.

Tigrul în agonie fu zvârlit cât colo când uşa grea se deschise brusc şi câteva ţipete dovediră că vreo câţiva indieni fuseseră şi ei nimeriţi. L-a lumina lămpilor văzurăm un gang lat de vreo şase metri. Trupul tigrului zburase până la peretele opus şi trei corpuri omeneşti zăceau de asemenea acolo, nemişcate. Ceilalţi indieni fugiseră, după cum dovedeau paşii grăbiţi ce se-ndepărtau spre stânga.

V
O ELIBERARE PRIMEJDIOASĂ.

NE REPEZIRĂM ÎNDATĂ ÎN GANG. Acum ni se oferea singura putinţă de fugă, înainte că indienii să se-ntoarcă în număr mai mare, sau să mai trimită, poate, un tigru asupra noastră. La vreo zece paşi în faţa noastră îi văzurăm pe cei din urmă doi indieni dispărând spre stânga într-o deschizătură a gangului. Marian trase îndată după ei.

Când ajunserăm la locul pe unde pieriseră, văzurăm o deschizătură îngustă în peretele gangului. După câţiva metri dădurăm de o scară care ducea în sus.

Urcarăm treptele câte două. Mergând în direcţia această trebuia s-ajungem în încăperea templului unde se afla statuia zeiţei Kali. Cu siguranţă că acolo se vor fi adunat credincioşii în număr mare şi noi trebuia să ne ivim brusc ca să provocăm panică şi în rândurile lor.

Pongo rămăsese cu cele două fete, care nu puteau alerga atât de repede.

Graba noastră se dovedi îndreptăţită, căci când ajunserăm la capătul scării, tocmai se închidea încetişor o uşă îngustă de bronz. Ne zvârlirăm într-însa cu toată puterea, auzirăm ţipete de spaimă, apoi canatul se deschise şi văzurăm, la vreo doi metri înaintea noastră, spatele sclipind auriu al unei statui de zeiţă, înaltă de vreo zece metri.

Trei indieni săriră în lături de lângă ea, dar alţi doi căzură la pământ, nimeriţi de gloanţele lui Marian. Vrui să ocolesc statuia, dar Marian mă opri:

— Stai, Robert, trebuie să intrăm înăuntru în statuie şi atunci suntem salvaţi. Bagă tu de seamă, dacă vin indienii. În caz că vin, trage fără milă într-înşii. În vremea asta eu voi căuta intrarea în statuie. Ah, uite aici contururile unei uşi!

Marian se apropiă de tot de uriaşa statuie, pe când eu mă opri la uşa mică şi vegheai de amândouă părţile. Cele două englezoaice ieşiră împreuna cu Pongo pe uşă şi Mabel mă rugă:

— Domnule Bertram, îmi poţi împrumuta un revolver? Mă pricep să trag şi mă voi simţi mai sigură cu arma în mână.

— Cu plăcere, duduie.

Îi dădui al doilea revolver al meu şi abia îl lua că se şi iviră de ambele laturi ale statuii indieni, purtând în mâini cuţite lungi. Când ne văzură, rămaseră nemişcaţi câteva clipe, apoi se auzi un îndemn la luptă şi, scoţând urlete sălbatece, se năpustiră asupra noastră.

Trăsei imediat în cei din faţă şi în aceeaşi clipă detună şi arma Mabelei. Privii repede spre stânga, văzui pe cei doi indieni, care se năpusteau dintr-acolo, dându-se înapoi şi pe ceilalţi luând-o la goană, apoi mă-ntorsei iar spre dreapta.

Şi acolo dispăruseră indienii, afară de unul, care zăcea nemişcat la pământ şi alţi doi care se târau cu greu în patru labe.

— S-a sfârşit? întrebă, peste umăr, Marian, care lucra de zor la statuie. N-am găsit încă închizătoarea; chiar aşa de uşoară nu pare să fie treaba.

— Nu poţi strica broasca cu gloanţe? propusei eu.

— M-am gândit şi eu la asta – răspunse Marian – dar n-aş vrea s-o stric. Dacă o deschidem cum trebuie, o putem încuia după ce vom fi înăuntru şi astfel îi ţinem în loc pe urmăritori. Ah, a pocnit ceva – acum o să izbutesc.

Vrui să spun ceva, dar fui întrerupt în chip neprevăzut. Ca să ne păstrăm o cale de fugă, lăsasem deschisă uşa de metal prin care venisem din pivniţă. Nu ne gândisem însă că s-ar putea ivi duşmani noii îndărătul nostru.

Şi deodată îmi simţii beregata încleştată cu putere şi în acelaşi timp fui tras înapoi. Şi lui Pongo i se întâmplă la fel, căci se izbi de mine.

Dusei mâna la gât şi simţi un laţ subţire de piele, care-mi fusese zvârlit peste cap. Eram târât cu putere înapoi, spre uşa deschisă.

Din nefericire, amuţirea mea bruscă atrase atenţiunea lui Marian. Şi tocmai când mă credeam pierdut, detunară două gloanţe din revolverul său.

Imediat nu mă mai simţii tras şi căzui cu, faţa înainte, iar lângă mine Pongo.

Îndărătul nostru, însă, ceva se rostogolea pe scară. Îmi desfăcui laţul subţire, mă-ntorsei repede şi luminai în jos scara îngustă. Doi indieni înalţi se rostogoleau unul peste altul, oprindu-se la capătul scării. Marian nimerise bine.

Închisei uşa de metal, ca să nu mai avem astfel de surprize neplăcute, apoi îmi îndreptai: din nou luarea aminte spre partea dreaptă a statuii.

Deodată auzii un zgomot slab, pe care nu mi-l putui explica dintru-ntâi, dar Pongo mă-nghionti şi arătă în sus. Privii spre capul statuii şi curând văzui şi pe margine o mişcare uşoară. Fără să stau pe gânduri ţintii şi trăsei. Simţi o mulţumire nespusă auzind un ţipăt ca răspuns la glonţul meu.

Se auzi un pocnet tare, apoi Marian strigă, triumfător:

— S-a deschis uşa. Ba văd chiar scara care duce în pivniţă. Haideţi, duduilor, eu voi merge înainte, pentru cazul c-or fi

indieni şi colo jos. Robert, tu rămâi la urmă! Caută de înţepeneşte închiderea, legând-o cu ceva.

Prietenul meu se făcu nevăzut pe uşa îngustă, cele două fete şi Pongo îl urmară şi, după ce iscodi în sus dacă nu se mai arată vreun indian, coborâi şi eu în statuie şi închisei uşa după mine. O legai cum mă povăţuise Marian, apoi mă dădui jos pe trepte.

Prietenul meu şi urcase cele câteva trepte care duceau la lespedea de piatră de unde intrarăm în templu. Dispăru în gang, ne strigă de acolo că totul e în regulă, după care îl urmarăm cu toţii.

Răsuflă uşurat când ieşii la aer liber, din gangul îngust. Maha ne sări bucuros înainte şi cele două fete începură să-l mângâie, când le spuserăm că el era prietenul şi însoţitorul nostru. Maud Roberts îl rugă pe Marian să-i dea şi al doilea revolver al său. Armele ce le avuseseră îi fuseseră luate de indieni, afară de cuţitaşul pe care-l ţinuse într-un buzunărel ascuns.

— La drum! zise Marian. Trebuie să ne grăbim cât se poate de mult. Duduilor, trageţi fără cruţare dacă vom fi ameninţaţi în vreun fel oarecare. Pongo, tu o iei înainte – Robert, tu după Pongo! Eu rămân acum la urmă. Haideţi!

Ne croirăm drum prin tufişul des şi începurăm a alerga pe poteca îngustă. Când să ajungem la cealaltă potecă, unde doborâsem pe cei doi indieni aproape de templu, se auziră din luminiş răcnete furioase. Fanaticii descoperiseră fuga noastră.

Ne îndoirăm goana, căci trebuia să ajungem înaintea indienilor la cealaltă potecă. Şi, din fericire, aşa se şi întâmplă; e drept însă că nu mai erau decât cu vreo douăzeci de metri îndărătul nostru, după cum deduserăm din urletele lor sălbatice.

Mă temeam să nu ni se înfunde, căci cele două fete n-ar fi putut alerga atât de repede, încât să nu ne ajungă urmăritorii. Noroc că poteca era îngustă, astfel că Marian îi putea reţine prin gloanţe.

Abia mă gândisem la asta, că revolverul său şi detună de două ori în şir. Se auziră ţipete, apoi un răcnet scos din mai multe gâtlejuri.

— Au rămas puţin în urmă – zise Marian – cred că tot vom scăpa. Robert, ne-ndreptăm spre apus, unde putem nădăjdui mai curând să dăm de ajutor. Ce s-a întâmplat?

Mă oprisem brusc şi trăsei trei gloanţe la rând spre făpturile care se ridicau înaintea mea. La numai zece metri depărtare opt indieni veniseră de după o cotitură a potecii; în

mâini aveau laţuri dintr-acelea grozave. Se dădură fulgerător înapoi, luând cu dânşii pe unul din tovarăşii lor, pe care-l rănisem numai uşor, probabil. Dindărătul lor se auzeau însă, strigăte de triumf, căci acum urmăritorii neîndurători ne prinseseră în capcană, pentru că de pe potecă în desiş nu puteam trece.

Marian, care-şi dăduse îndată seamă de situaţie, râse şi strigă camaradului nostru negru.

— Pongo, ia-i repede jos pe cei doi indieni!

Ne aflam tocmai sub copac şi avem nevoie de el acum.

Asta era singura cale care ne rămânea. În agitaţia mea uitasem de cei doi. Pongo se căţăra repede în copac şi în vremea asta eu rămăsei de supravegheam poteca dinaintea mea, căci era de la sine înţeles că indienii vor încerca în fel şi chip să pună mâna pe noi sau să ne ucidă. Şi deodată năvăliră doi indieni de după cotitura şi se repeziră asupra mea. Pe primul îl culcai la pământ cu un glonţ nu departe de mine, dar când ţintii pe al doilea, care era cu câţiva paşi mai în urma, mă pomenii fără gloanţe în revolver.

Indianul – o namilă cât toate zilele – avea un cuţit mare în mână. Nu mai aveam tâmp să var un încărcător în armă şi trebuia să mă folosesc şi eu de cuţit.

Când îl scosei însă, îmi veni o idee.

În aceeaşi clipă trupul mlădios al ghepardului zbură, pe lângă mine, năpustindu-se asupra indianului. Acesta rămase încremenit şi în momentul următor animalul îl înşfăcă de beregată, culcându-l la pământ.

Vâra repede un încărcător în armă, îl chemai înapoi pe Maha şi-l mângâiai, spunându-i cuvinte drăgăstoase. Întorcând capul îl văzui pe Pongo coborând din copac cu indianul mai vârstnic. Îmi îndreptai iar atenţia în faţă, iar Marian strigă credinciosului nostru uriaş:

— Scoate-i căluşul, Pongo! Apoi, adresându-se bătrânului: Vorbeşti englezeşte?

— Da, *Sahib* – răspunse omul cu glas melodios – mă văd în puterea dv. împreună cu fiul meu. Ce se va întâmpla cu noi?

— Suntem urmăriţi de oamenii d-tale; şi în faţa noastră se află o altă ceată mai mică – răspunse Marian – după cum vezi, am eliberat pe cele două domnişoare care au fost prizoniere. Nu vom spune unde am fost şi ce ştim, dar vrem să ni se dea asigurarea că vom putea părăsi pădurea nestingheriţi. Atunci vă vom da drumul, d-tale şi fiului d-tale.

Urmă o pauză după aceste cuvinte. Probabil că bătrânul chibzuia asupra propunerii prietenului meu.

Tocmai vroiam să mă-ntorc, când observai iarăşi o mişcare înaintea mea. Ridicai arma dar nu trăsei, căci cei doi indieni care se iviră acum ţineau braţele ridicate şi în mâini aveau ramuri verzi. La un cuvânt al meu ei se opriră la vreo opt metri de mine.

— *Sahib*, e adevărat că nu veţi trăda nimic? întrebă deodată bătrânul.

— Nu, căci viaţa noastră ne este mai scumpă decât taina pe care am descoperit-o întâmplător. Cât despre cele două domnişoare, sunt sigur că nici nu ştiu despre ce fel de taină e vorba.

— Nu – ce este? întrebară cele două surori. Noi credeam că am picat în mâinile, unor negustori de fete.

— Ei, aţi auzit? făcu Marian. Numai noi cunoaştem taina şi vom tăcea. Dar de pedeapsa cuvenită tot nu veţi scăpa.

— Asta stă în mâna zeiţei noastre – zise bătrânul, calm – mă voi sfătui cu oamenii mei, Sahib.

— Bine, dar spune-le că nu ne vor putea învinge atât de uşor – asta veţi fi băgat şi dv. de seamă. Pongo, adu-l jos şi pe celălalt indian! Dv. duduilor, îl păziţi pe prizonier.

În vreme ce Pongo se căţără din nou în copac, Maud şi Mabel îşi ţineau armele îndreptate asupra bătrânului. Acesta strigă acum câteva vorbe oamenilor săi care răspunseră cu strigăte de dezamăgire.

Văzui la cei doi indieni care stăteau cu braţele ridicate în faţa mea, că erau foarte tulburaţi şi dădeau, din cap adesea. Probabil că nu le convenea să ni se dea drumul.

Deodată, un glas energic întrerupse discuţia dintre bătrân şi oamenii săi. Era indianul cel tânăr, fiul său, pe care Pongo îl adusese jos şi-i scosese căluşul.

Vocea să suna ameninţător. Şi după ce vorbise câtva timp, din amândouă părţile unde se aflau fanatici se auziră exclamaţii de încuviinţare.

— Domnilor – ni se adresă apoi tânărul preot – suntem înţeleşi cu condiţiile dv. Oamenii mei pun însă şi ei o condiţie, la care nu putem renunţa. Dacă n-o primiţi, veţi putea, de sigur, să ne ucideţi pe noi doi şi poate încă vreo câţiva de-ai noştri, dar în cele din urmă tot veţi fi învinşi.

— Şi ce anume ni se cere? întrebă Marian.

— Oamenii noştri rămân aici – răspunse tânărul indian – noi doi mergem cu dv., ca să vă simţiţi în siguranţa însă numai până în luminişul unde ne-aţi doborât pe cei patru servitori ai noştri. Acolo ne lăsaţi, noi ne vom chema

oamenii şi din clipa aceea încetează pacea dintre noi. Va fi o distanţă de câteva sute de metri între noi, dar vă vom urmări.

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Bine, ne învoim. Dar vă previn să nu vă folosiţi de vreo viclenie! Oamenii dv. trebuie să rămână aici până îi veţi chema din luminiş, altminteri îi împuşcăm fără multă vorbă.

— Oamenii mei rămân aici! răspunse tânărul scurt. Cei din faţa noastră vor trece înainte, câte unul, cu braţele ridicate şi se vor alătura fraţilor lor dindărătul nostru.

Strigă câteva cuvinte poruncitoare şi indienii din faţa noastră – şase la număr – trecură pe dinainte-ne, cu braţele ridicate.

Pongo tăie apoi legăturile celor doi preoţi, pe urmă pornirăm la drum voinicește.

Curând ajunserăm în luminişul unde îi doborâserăm pe cei patru indieni dintâi; Cei doi preoţi se opriră, în vreme ce noi pornirăm în jos pe poteca ce ducea la plantaţiile de orez ale lui Dutha. Şi abia făcurăm câţiva paşi că se şi auziră strigăte în luminiş. Tânărul preot dădea oamenilor săi semnalul de urmărire.

Deodată ne oprirăm şi smulserăm puştile de pe umăr în vreme ce fetele, tremurând, ridicară revolverele. Aproape de tot înaintea noastră se auzi mârâitul furios ai unui tigru.

În clipa următoare şi veni de după cotitura din faţa noastră, se opri când ne văzu, apoi făcu o săritură în lături, în desiş. Şi tigrul acela ne era cunoscut, caci era misteriosul tigru verde.

— Înainte, înainte! strigă Marian. Indienii sunt îndărătul nostru.

Alergarăm din toate puterile.

Deodată auzirăm glasuri înaintea noastră – paşi grăbiţi, zăngănit de fiare, apoi se iviră făpturi omeneşti.

Erau poliţişti indieni, în frunte cu James Fox, inspectorul detectiv din Colombo. Se opri o clipă mirat când ne văzu. Apoi alergă spre noi, scoţând o exclamaţie de bucurie.

— Bineînţeles. De aşa ceva e în stare numai Marian Farrow şi camarazii săi! strigă el. Eram în căutarea celor două dudui dispărute. Da, domnişoarelor – se adresă el celor două surori – eraţi mereu sub supraveghere, după ce ne-aţi exprimat intenţia să străbateţi singure insula, pe jos. Unde aţi fost?

— Nişte indieni ne-au prins – răspunse Mabel – dar… Domnul Farrow le-a făgăduit să nu-i trădeze, când ne încercuiseră, mai adineaori.

Inspectorul scoase repede revolverul, slobozi un glonţ şi îndărătul nostru se auzi un ţipăt sălbatic.

Fox se apropiă de cel împuşcat şi-l întoarse pe spate. Apoi dădu din cap şi se înapoie la noi..

— Nu trebuie să-ţi calci cuvântul, domnule Farrow – zise el – cunosc semnul de pe fruntea indianului şi de mult luasem la ochiu pădurea asta, pentru că mulţi oameni au dispărut aici. N-aş fi crezut că bătrâna zeiţă mai trăieşte. Încă o întrebare: l-aţi văzut şi pe „el”?

— Da – răspunse Marian – şi am căpătat mare interes pentru dânsul. Nu vrei să ne întovărăşim?

— Tocmai ce vroiam să vă propun – spuse Fox, bucuros – veţi întâmpina cu siguranţă aventuri straşnice, ocupându-vă de tigrul verde.

Ne strânserăm mâinile, apoi părăsirăm pădurea, străbăturăm plantaţiile lui Dutha şi ajunserăm la coliba lui încă înainte de a se înnopta. A doua zi, cele doua surori îşi luară un bucuros rămas bun de la noi, fiind conduse înapoi la Colombo de şase poliţişti.

Dar noi ne-ndreptarăm spre coasta de apus a insulei Ceylon, căci inspectorul Fox era de părere că acolo vom lămuri taina tigrului verde.

— Şi ce ni s-a mâi întâmplat îţi voi istorisi cu alt prilej, dragă George – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **TIGRUL VERDE.**

În numărul următor:

ÎN ŢARA MĂRGĂRITARELOR

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST